

Категорія справи № 420/14678/20: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи з приводу реалізації державної політики у сфері економіки та публічної фінансової політики, зокрема щодо; організації господарської діяльності, з них.**

Надіслано судом: **12.04.2021**. Зареєстровано: **14.04.2021**. Забезпечено надання загального доступу: **15.04.2021**.

Дата набрання законної сили: **13.05.2021**

Номер судового провадження: **П/420/14866/20**

Справа № 420/14678/20

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12 квітня 2021 року

м. Одеса

Одеський окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Вовченко О.А., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження в приміщенні суду справу за позовом фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 до Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки про визнання протиправною та скасування постанови,-

ВСТАНОВИВ:

До Одеського окружного адміністративного суду 21 грудня 2020 року надійшла позовна заява фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 до Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки, в якій позивач просить суд визнати протиправною та скасувати постанову Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки №221966 від 23.11.2020 року про застосування адміністративно-господарського штрафу в сумі 8500 гривень.

Ухвалою від 23 грудня 2020 року позов фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 залишено без руху та встановлено позивачу 5-денний строк на усунення недоліків позовної заяви.

13 січня 2021 року до суду від представника позивача за вх. № 1585/21 надійшла заява про усунення недоліків із засвідченою належним чином оформленою позовною заявою (у 2-х примірниках) та квитанцією про сплату №24324 від 13.01.2021 року 908,00 грн судового збору.

Ухвалою від 25 січня 2021 року продовжено фізичній особі-підприємцю ОСОБА_1 строк для усунення недоліків позовної та встановлено позивачу 5-денний строк для усунення недоліків позовної заяви з дня отримання копії ухвали. Роз'яснено, що виявлені недоліки повинні бути усунені шляхом надання до суду підтвердження з УДКСУ у м.Одесі щодо зарахування до спеціального фонду Державного бюджету України по справі № 420/14678/20 судового збору, сплаченого згідно квитанції про сплату №24324 від 13.01.2021 року.

Ухвалою суду від 10 лютого 2021 року прийнято до розгляду позовну заяву фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 (вх. №1585/21). Відкрито провадження у адміністративній справі за позовною заявою фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 до Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки про визнання протиправною та скасування постанови та визначено розглядати справу за правилами спрощеного позовного провадження без виклику учасників справи.

Також, ухвалою суду від 10 лютого 2021 року витребувано в Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки належним чином засвідчені копії всіх документів, на підставі яких прийнято постанову Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки про застосування адміністративно-господарського штрафу №221966 від 23.11.2020 року. Зобов'язано зазначені документи надати у 15-денний строк з моменту отримання копії ухвали суду.

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначає, що в.о. начальника Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки 23 листопада 2020 року винесено постанову про застосування адміністративно-господарського штрафу з позивача за порушення, що передбачене ч.1 абз.14 ст.60 Закону України «Про автомобільний транспорт». Позивач вважає винесену постанову незаконною та такою, що підлягає скасуванню з огляду на те, що позивач не є перевізником, оскільки транспортні засоби передані у користування іншій особі на підставі договору оренди транспортних засобів, а відтак до нього не застосовуються адміністративно-господарські штрафи та відсутня методика виконання вимірювань транспортних засобів з рідким вантажем або вантажем, що змінює розподіл навантажень на вісі транспортного засобу в русі.

Відповідач своїм правом не скористався, відзиву на позовну заяву не надав, свою позицію щодо позовних вимог не висловив, позовні вимоги не спростував, хоча був повідомлений про відкриття провадження у справі (а.с.92-93).

На підставі ч.6 ст.162 КАС України, у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд вирішує справу за наявними матеріалами.

Відповідно до ч.4 ст.159 КАС України, неподання суб'єктом владних повноважень відзиву на позов без поважних причин може бути кваліфіковано судом як визнання позову.

Вивчивши матеріали справи, ознайомившись з позовною заявою та доданими до неї доказами дослідивши обставини, якими обґрунтовуються вимоги та перевіряючи їх наданими доказами, суд встановив наступне.

Відповідно до витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (а.с.49), ОСОБА_1 зареєстрований фізичною особою-підприємцем за видами діяльності: 46.11 діяльність посередників у торгівлі сільськогосподарською сировиною, живими тваринами, текстильною сировиною та напівфабрикатами (основний) та 46.21 оптова торгівля зерном, необробленим тютюном насінням і кормами для тварин.

Відповідно до свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу НОМЕР_1 (а.с.53), власником транспортного засобу спеціалізований вантажний спеціалізований тягач за реєстраційним номером НОМЕР_2 є ОСОБА_1 .

Відповідно до свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу НОМЕР_3 (а.с.54), власником транспортного засобу спеціалізований напівпричіп спеціалізований контейнеровоз за реєстраційним номером НОМЕР_4 є ОСОБА_1 .

23.04.2019 між ОСОБА_1 (Орендодавець) та товариством з обмеженою відповідальністю «ДАЛЕКС АГРО» (Орендар) укладено договір оренди (найму) транспортних засобів, який посвідчений приватним нотаріусом Одеського міського нотаріального округу Алексеевою О.О. (а.с.55-58). Предметом зазначеного договору від 23.04.2019 сторони визначили наступне, що Орендодавець передає Орендарю в тимчасове платне користування транспортні засоби: спеціалізований вантажний-спеціалізований сідловий тягач-Е, марки Renault, модель Magnum 440, рік випуску 2003, реєстраційний номер НОМЕР_5 та спеціалізований вантажний-спеціалізований сідловий тягач-Е, марки Man, модель TGA 18.440, рік випуску 2007, реєстраційний номер НОМЕР_2 (п.1.1.) Орендар самостійно здійснює використання транспортних засобів у своїй діяльності і має право без згоди Орендодавця укладати від свого імені договори перевезення, а також інші договори відповідно до призначення транспортних засобів (п.1.2.). Орендар приймає транспортні засоби з метою перевезення вантажів з правом тимчасового використання за межами України (п.1.3.). Сторони встановили строк оренди транспортних засобів - три роки. Цей договір набирає чинності з моменту підписання та з дня його нотаріального посвідчення (п.3.1.). Передача транспортних засобів Орендодавцем Орендарю проводиться не пізніше 5 робочих днів з моменту нотаріального посвідчення цього Договору по акту прийому-передачі транспортних засобів (п.3.2.). Цей договір набуває чинності з моменту його підписання та з дня нотаріального посвідчення і діє до 23 квітня 2022 року (п.7.1.).

23 квітня 2019 ОСОБА_1 (Орендодавець) та товариство з обмеженою відповідальністю «ДАЛЕКС АГРО» (Орендар) на виконання умов договору від 23.04.2019 підписали акт приймання-передачі транспортного засобу (а.с.63).

15.11.2019 між ОСОБА_1 (Орендодавець) та товариством з обмеженою відповідальністю «ДАЛЕКС АГРО» (Орендар) укладено договір оренди (найму) транспортних засобів, який посвідчений приватним нотаріусом Одеського міського нотаріального округу Алексеевою О.О. (а.с.59-62). Предметом зазначеного договору від 15.11.2019 сторони визначили наступне, що Орендодавець передає Орендарю в тимчасове платне користування транспортні засоби: спеціалізований напівпричіп-спеціалізований н/пр контейнеровоз-Е, марки Schmitz, модель SCF 24G, рік випуску 2005, реєстраційний номер НОМЕР_4 (п.1.1.) Орендар самостійно здійснює використання транспортних засобів у своїй діяльності і має право без згоди Орендодавця укладати від свого імені договори перевезення, а також інші договори відповідно до призначення транспортних засобів (п.1.2.). Орендар приймає транспортні засоби з метою перевезення вантажів з правом тимчасового використання за межами України (п.1.3.). Сторони встановили строк оренди транспортних засобів - три роки. Цей договір набирає чинності з моменту підписання та з дня його нотаріального посвідчення (п.3.1.). Передача транспортних засобів Орендодавцем Орендарю проводиться не пізніше 5 робочих днів з моменту нотаріального посвідчення цього Договору по акту прийому-передачі транспортних засобів (п.3.2.). Цей договір набуває чинності з моменту його підписання та з дня нотаріального посвідчення і діє до 23 квітня 2022 року (п.7.1.).

15 листопада 2019 ОСОБА_1 (Орендодавець) та товариство з обмеженою відповідальністю «ДАЛЕКС АГРО» (Орендар) на виконання умов договору від 15.11.2019 підписали акт приймання-передачі транспортного засобу (а.с.64).

07.10.2020 Південне міжрегіональне управління Укртрансбезпеки склало акт № 258004 проведення перевірки додержання вимог законодавства про автомобільний транспорт під час здійснення перевезень пасажирів і вантажів автомобільним транспортом (а.с.65) (далі - Акт від 07.10.2020), відповідно до якого посадові особи провели перевірку транспортного засобу Man/ Schmitz, номерний знак НОМЕР_2 / НОМЕР_4 , серія і номер свідоцтва про реєстрацію НОМЕР_6 , що належить ОСОБА_1 , водій ОСОБА_2 . Під час перевірки виявлено порушення абз.14 ч.1 ст.60 «Про автомобільний транспорт», перевищення встановлених законодавством габаритів вагових норм від 5% до 10% включно при перевезенні вантажу без відповідного дозволу відповідно до товарно-транспортної накладної А229788 від 07.10.2020. Зазначений вантажовідправник, вантажоодержувач та вантаж (ячмінь). У графі «пояснення водія про причини порушень» значиться: «Не згоден з показником вагів на завантаження 41900 на ваговому комплексі 44000 кг».

На підставі Акту від 07.10.2020 Південним міжрегіональним управлінням Укртрансбезпеки винесено постанову про застосування адміністративно-господарського штрафу №221966 від 23.11.2020 (а.с.66) (далі-Постанова від 23.11.2020),

відповідно до якої, враховуючи, що ОСОБА_1 допустив порушення, відповідальність за яке передбачена ч.1 абз.14 ст.60 Закону України «Про автомобільний транспорт», постановлено стягнути з нього адміністративно-господарський штраф у розмірі 8500 грн.

Вважаючи наведену постанову протиправною позивач звернувся до адміністративного суду з позовною заявою.

Надаючи правову оцінку спірним відносинам, що виникли між сторонами, суд виходить з наступного.

Частиною другою статті 19 Конституції України визначено обов'язок органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Правові та соціальні основи дорожнього руху з метою захисту життя та здоров'я громадян, створення безпечних і комфортних умов для учасників руху та охорони навколишнього природного середовища визначає Закон України «Про дорожній рух», відповідно до частини 2 статті 29 якого, з метою збереження автомобільних доріг, вулиць та залізничних переїздів участь у дорожньому русі транспортних засобів, вагові або габаритні параметри яких перевищують нормативні, допускається в порядку встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері транспорту, і за плату, що встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Порядок здійснення державного контролю на автомобільному транспорті затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 08.11.2006 р. № 1567 (далі - Порядок № 1567), згідно з пунктами 3, 4 якого державний контроль на автомобільному транспорті здійснюється посадовими особами органу державного контролю шляхом проведення планових, позапланових та рейдових перевірок (перевірок на дорозі).

Пунктом 15 Порядку № 1567 визначено виключний перелік питань, що перевіряється контролюючими особами під час здійснення рейдової перевірки, зокрема, в частині виконання внутрішніх вантажних перевезень перевіряється:

- наявність визначених ст. 48 Закону України «Про автомобільний транспорт» документів, на підставі яких здійснюються перевезення автомобільним транспортом;
- виконання водієм інших вимог Правил надання послуг пасажирського автомобільного транспорту та Правил перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні, інших нормативно-правових актів.

Пунктом 16 Порядку № 1567 передбачена можливість під час рейдової перевірки здійснення габаритно-вагового контролю.

Відповідно до п.20-22 Порядку №1567 виявлені під час перевірки порушення вимог законодавства та норм і стандартів щодо організації перевезень автомобільним транспортом зазначаються в акті з посиланням на порушену норму.

У разі виявлення в ході перевірки транспортного засобу порушення законодавства про автомобільний транспорт посадовими особами, що провели перевірку, складається акт за формою згідно з додатком 3.

У разі відмови уповноваженої особи суб'єкта господарювання або водія від підписання акта перевірки суб'єкта господарювання або акта перевірки транспортного засобу посадові особи, що провели перевірку, роблять про це запис.

Порядок здійснення габаритно-вагового контролю та справляння плати за проїзд автомобільними дорогами загального користування транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, вагові та/або габаритні параметри яких перевищують нормативні, затверджено постановою Кабінету Міністрів України № 879 від 27.06.2007 року «Про заходи щодо збереження автомобільних доріг загального користування» (далі - Порядок № 879).

Відповідно до пункту 3 Порядку № 879 габаритно-ваговий контроль транспортних засобів на автомобільних дорогах загального користування здійснюється Укртрансбезпекою, її територіальними органами та уповноваженими підрозділами Національної поліції.

Згідно з підпунктом 4 пункту 2 Порядку № 879 габаритно-ваговий контроль - контроль за проїздом великовагових та/або великогабаритних транспортних засобів автомобільними дорогами загального користування, який включає перевірку відповідності габаритно-вагових параметрів таких транспортних засобів установленим законодавством параметрам і нормам, наявності дозволу на рух за визначеними маршрутами, а також дотримання визначених у дозволі умов та режиму руху транспортних засобів.

У розумінні Порядку №879 великовагові та великогабаритні транспортні засоби - транспортні засоби, вагові та/або габаритні параметри яких перевищують нормативні навантаження на вісь (осі) та загальна маса або габарити яких перевищують один з параметрів, що зазначені у пункті 22.5 Правил дорожнього руху, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 № 1306. При цьому транспортний засіб не може вважатися великоваговим та/або великогабаритним, якщо його параметри не перевищують нормативи більш як на 2 відсотки (підпункт 3 пункту 2 Порядку № 879).

За змістом пункту 6 Порядку № 879 габаритно-ваговий контроль, крім документального, здійснюється виключно в пунктах габаритно-вагового контролю посадовими особами та/або працівниками відповідних органів.

Відповідно до п. 20 Порядку № 879 за результатами точного та/або документального габаритно-вагового контролю посадові особи та/або працівники Укртрансбезпеки або її територіальних органів визначають належність транспортного засобу до великовагових та/або великогабаритних.

Пунктом 22.5 Правил дорожнього руху, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 10.10.2001 р. № 1306, встановлено, що за спеціальними правилами здійснюється дорожнє перевезення небезпечних вантажів, рух транспортних засобів та їх составів у разі, коли хоч один з їх габаритів перевищує за шириною 2,6 м., за висотою від поверхні дороги 4 м (для контейнеровозів на встановлених Укравтодором і Державтоінспекцією маршрутах - 4,35 м), за довжиною - 22 м (для маршрутних транспортних засобів - 25 м), фактичну масу понад 40 т (для контейнеровозів - понад 44 т, на встановлених Укравтодором і Державтоінспекцією для них маршрутах - до 46 т), навантаження на одиночну вісь -11 т (для автобусів, тролейбусів 11,5 т), здвоєні осі - 16 т, строєні - 22 т (для контейнеровозів навантаження на одиночну вісь -11 т, здвоєні осі -18 т, строєні - 24 т) або якщо вантаж виступає за задній габарит транспортного засобу більш як на 2 м. Осі слід вважати здвоєними або строєними, якщо відстань між ними (суміжними) не перевищує 2,5 м.

Посилання позивача на специфіку вантажу і що за рахунок саме його пересипання мало місце перевищення встановлено допустимого осьового навантаження не виключає відповідальності перевізника за виявлені порушення суд оцінює критично.

Так, що пунктом 12.5 Правил перевезень вантажів автомобільним транспортом в Україні, затверджених наказом Міністерства транспорту України від 14.10.1997 №363, передбачено, що для транспортування вантаж треба рівномірно розміщувати в кузові таким чином, щоб не була порушена стійкість автомобіля і не утруднювалося керування ним. Вантаж не повинен зміщуватися під час руху, випадати з кузова, волочитися і створювати небезпеку для пішоходів та інших учасників дорожнього руху.

Крім того, згідно чинного законодавства жодним вітчизняним чи міжнародним нормативним документом не передбачені виключення з Правил дорожнього руху (пункти 2.3а, 2.3б; 12.1; 12.5) при перевезенні подільних (в тому числі сипучих) вантажів.

Переміщення вантажу під час руху не є припустимим, оскільки його переміщення спричиняє збільшення динамічної маси транспортного засобу при гальмуванні, а також порушує стійкість транспортного засобу. Вказані негативні переміщення вантажу під час руху можуть призвести до непередбачуваних катастрофічних наслідків та є загрозою для безпеки дорожнього руху.

Таким чином, відповідальність за пакування, навантаження, розміщення вантажу несе перевізник, а тому в усіх випадках нерівномірного навантаження на осі відповідальність за таке навантаження має нести перевізник, як учасник дорожнього руху.

Суд зазначає, що, дійсно, на момент виникнення спірних правовідносин, не була затверджена відповідна методика Мінекономрозвитку, якою мали керуватися органи Укртрансбезпеки під час проведення габаритно-вагового контролю.

Проте, оскільки за змістом статей 4 і 29 Закону України «Про дорожній рух», статті 33 Закону України «Про автомобільні дороги» визначення порядку здійснення габаритно-вагового контролю та справляння плати за проїзд автомобільними дорогами загального користування віднесено до компетенції Кабінету Міністрів України, і такий механізм здійснення габаритно-вагового контролю великовагових та/або великогабаритних транспортних засобів визначено Порядком №879, яким керувався відповідач, суд вважає, що відповідачем правомірно проведений габаритно-ваговий контроль транспортного засобу. Крім того, позивачем не наведено жодних обґрунтувань порушення його права у спірних правовідносинах внаслідок проведення габаритно-вагового контролю без використання методики Мінекономрозвитку.

Наведене узгоджується з подальшим нормативним регулюванням спірних правовідносин, а саме скасування п.19 Порядку №879 Постановою Кабінету Міністрів України від 30 серпня 2017 року №671 без визначення необхідності застосування затвердженою Мінекономрозвитку або іншою методикою.

У свою чергу, суд зазначає, що відсутність такої методики не є підставою, яка звільняє перевізників від відповідальності за перевищення вагових та габаритних параметрів транспортного засобу, та обов'язку по внесенню плати за це.

Аналогічна правова позиція викладена у постанові Верховного Суду від 03.07.2019 року у справі № 819/1381/16.

У той же час, відповідно до ст.800 Цивільного кодексу України, наймач самостійно здійснює використання транспортного засобу у своїй діяльності і має право без згоди наймодавця укласти від свого імені договори перевезення, а також інші договори відповідно до призначення транспортного засобу.

Позивач, заперечуючи правильність визначення відповідачем автомобільного перевізника під час здійснення перевезення вантажу, посилається на договори оренди транспортних засобів від 23.04.2019 та 15.11.2019 (а.с.55-64).

З аналізу змісту цих договорів та складених на їх виконання актів приймання-передачі транспортних засобів слідує, що позивачем передано в оренду транспортні засоби, стосовно яких була здійснена перевірка відповідачем.

У розумінні вимог статті 1 Закону №2344 автомобільний перевізник фізична або юридична особа, яка здійснює на комерційній основі чи за власний кошт перевезення пасажирів чи (та) вантажів транспортними засобами.

Відповідачем у Акті перевірки від 07.10.2020 зазначено власника транспортних засобів, проте, не зазначено хто є перевізником під час здійснення перевірки.

Крім того, доводи позивача, що транспортні засоби не знаходились у його користуванні під час здійснення перевірки відповідачем не спростовані.

Отже, виходячи з проаналізованих норм права та матеріалів справи, зважаючи, що вказані транспортні засоби у відповідності до вимог чинного законодавства були передані позивачем у користування іншій особі, суд приходять до висновку, що позивач у спірних правовідносинах не мав статусу автомобільного перевізника, та не може бути суб'єктом відповідальності передбаченої ч.1 абз.14 ст.60 Закону України «Про автомобільний транспорт».

Крім того, суд зазначає, що відповідно до п.18 Порядку № 879, за результатами габаритно-вагового контролю на стаціонарному або пересувному пункті водієві транспортного засобу видається довідка про здійснення габаритно-вагового контролю із зазначенням часу і місця його здійснення.

Також, за змістом п.п.4,5 п.4 Порядку взаємодії Державної інспекції України з безпеки на наземному транспорті, Міністерства внутрішніх справ України, Державного агентства автомобільних доріг України під час організації та проведення робіт із зважування та здійснення габаритно-вагового контролю транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів на автомобільних дорогах загального користування, затвердженого наказом Міністерства інфраструктури України, Міністерства внутрішніх справ України від 10.12.2013 № 1007/1207 (далі - Порядок № 1007/1207), посадові особи Укртрансінспекції під час здійснення габаритно-вагового контролю: видають довідку про результати здійснення габаритно-вагового контролю; складають акт про перевищення транспортним засобом нормативних габаритних або вагових параметрів та визначають суму плати за проїзд за формулою розрахунку відповідно до пунктів 30-31-1 Порядку здійснення габаритно-вагового контролю.

Тобто, з приписів Порядку №879 та Порядку №1007/1207 слідує, що саме довідка про здійснення габаритно-вагового контролю є підтверджуючим документом щодо результатів здійснення габаритно-вагового контролю.

Суд зазначає про відсутність жодного документа на підставі якого було визначено вагу транспортних засобів та навантаження на осі. Суд витребував у відповідача належним чином засвідчені копії доказів, на підставі яких були прийняті оскаржувані постанови про застосування адміністративно-господарського штрафу, проте, матеріали справи не містять доказів результатів здійснення габаритно-вагового контролю, та, відповідно, й факт перевищення позивачем вагових параметрів.

Крім того у Акті перевірки від 07.10.2020 року відсутні посилання на результати габаритно-вагового контролю, а саме на довідку про здійснення габаритно-вагового контролю.

Отже, відповідач не надав до суду достатніх та беззаперечних доказів та не навів доводів, що підтверджують наявність з боку позивача порушень, на підставі яких Південним міжрегіональним управлінням Укртрансбезпеки прийнято оскаржувану постанову про застосування адміністративно-господарського штрафу.

При цьому, суд вважає за потрібне наголосити на необхідності дотримуватися позиції, вказаної у рішенні Європейського суду з прав людини, яку він висловив у пункті 53 рішення у справі «Федорченко та Лозенко проти України», відповідно до якої суд при оцінці доказів керується критерієм доведення «поза розумними сумнівом».

Європейський суд з прав людини, ухвалюючи рішення у справах «Шенк проти Швейцарії» від 12.07.1988 року, «Тейксейра де Кастро проти Португалії» від 09.06.1998 року, «Яллог проти Німеччини» від 11.07.2006 року, «Шабельник проти України» від 19.02.2009 року, зазначав, що допустимість доказів є прерогативою національного права і, за загальним правилом, саме національні суди повноважні оцінювати надані їм докази, а порядок збирання доказів, передбачений національним правом, має відповідати основним правам, визнаним Конвенцією.

Європейський суд з прав людини у рішеннях від 07.11.2002 року по справі «Лавентес проти Латвії» та від 08.02.2011 року по справі «Берктай проти Туреччини» наголосив, що оцінюючи докази, суд застосовує принцип доведення «за відсутності розумних підстав для сумніву, що може бути результатом цілої низки ознак або достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою неспростованих презумцій».

Принцип обґрунтованості рішення суб'єкта владних повноважень має на увазі, що рішення має бути прийняте з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії), на оцінці усіх фактів та обставин, що мають значення.

Європейський Суд з прав людини у рішенні по справі «Суомінен проти Фінляндії» (Suominen v. Finland), № 37801/97, п. 36, від 1 липня 2003 року, вказує, що орган влади зобов'язаний виправдати свої дії, навівши обґрунтування своїх рішень.

Відповідно до ч. 1 ст. 72 та ч. 2 ст. 73 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Належними є докази, які містять інформацію щодо предмету доказування.

Частиною 1 ст.77 КАС України передбачено, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення.

Відповідно до ч.2 ст.77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Враховуючи вищевикладене, позовні вимоги підлягають задоволенню.

Відповідно до ч.1 ст.139 Кодексу адміністративного судочинства України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

З матеріалів справи вбачається, що, позивачем за подачу даної позовної заяви сплачено судовий збір у розмірі 908,00 грн згідно квитанції № 24324 від 13.01.2021 (а.с.38), відтак необхідно стягнути з Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки за рахунок його бюджетних асигнувань на користь фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 суму сплаченого судового збору у розмірі 908,00 грн.

Відповідно до ст. 258 Кодексу адміністративного судочинства України суд розглядає справи за правилами спрощеного позовного провадження протягом розумного строку, але не більше шістдесяти днів із дня відкриття провадження у справі.

Частиною 1 статті 120 КАС України визначено, що перебіг процесуального строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Відповідно до ч.4 та ч.5 ст.120 КАС України останнім днем строку, який закінчується вказівкою на певний день, вважається цей день. Якщо закінчення строку припадає на вихідний, святковий чи інший неробочий день, останнім днем строку є перший після нього робочий день.

Враховуючи, що провадження у справі відкрито 10 лютого 2021 року, строки розгляду даної справи, визначені ст.258 КАС України, приймаючи до уваги те, що останній день розгляду справи припав на вихідний день (неділя), в силу положень ст.120 КАС України, рішення суду складено 12 квітня 2021 року (перший робочий день).

Керуючись ст.ст. 7, 9, 241-246, 250, 255, 262, 295 КАС України, суд, -

В И Р І Ш И В:

Адміністративний позов фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 - задовольнити.

Визнати протиправною та скасувати постанову Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки №221966 від 23.11.2020 року про застосування адміністративно-господарського штрафу в сумі 8500 грн.

Стягнути з Південного міжрегіонального управління Укртрансбезпеки за рахунок бюджетних асигнувань на користь фізичної особи-підприємця ОСОБА_1 судовий збір у розмірі 908,00 грн.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення може бути оскаржене до П'ятого апеляційного адміністративного суду шляхом подання апеляційної скарги через Одеський окружний адміністративний суд протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Копія апеляційної скарги одночасно надсилається особою, яка її подає, до суду апеляційної інстанції.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частину рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Учасник справи, якому повне рішення суду не було вручене у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду.

Позивач - фізична особа-підприємець ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 , р.н.о.к.п.п. НОМЕР_7).

Відповідач - Південне міжрегіональне управління Укртрансбезпеки (вул.Успенська, буд.4, м. Одеса, 65014, код ЄДРПОУ 39816845).

Суддя

Вовченко О.А.